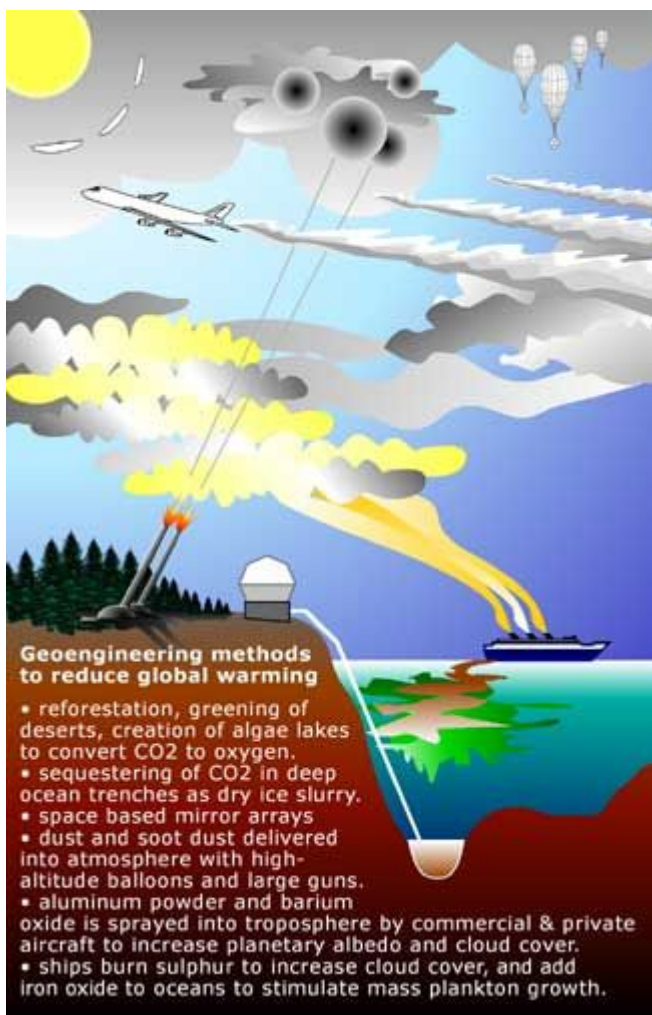

„Smoking gun“ chemtrail

Důkaz o globálních geoinženýrských projektech

illustration - by Bruce Conway / revised 6.20.03 / Lightwatcher Publishing

Překlad: Ladislav Kopecký

Předmluva: Již několik let výzkumníci a badatelé hledají nezvratné důkazy o prchavém fenoménu chemického postřiku, známého jako chemtrails. Pokud budete v GoogleNews (reprezentujících 4500 periodik) hledat články o chemtrails, nenajdete ani jeden. Tomuto tématu se média hlavního proudu jednoduše nevěnují.

Představte si naše překvapení, když jsme objevili rozsáhlé důkazy o zapojení vlády, financování, sponzorování, multidisciplinárním výzkumu, politických rozhodnutích a implementaci globální modifikace atmosféry pod kategorií 'Geoengineering.' To je důkaz o chemtrails na úrovni „smoking gun“, který jsme hledali. (Výraz „smoking gun“ byl ponechán v originále, protože se jedná o anglickou ustálenou frázi, která v češtině nemá ekvivalent. V podstatě jde o "přistižení těsně po činu, tedy s revolverem v ruce, ze kterého se ještě kouří.")

Na začátku 90. let minulého století byla provedena monumentální a hluboká studie o globálním oteplování a možných korekčních opatřeních (ke zmírnění), schválená Kongresem a sponzorovaná Národní akademií věd. Zastoupeni byli přední výzkumníci, právníci, teoretici, fyzici atmosféry, vedoucí osobnosti a ředitelé mnoha prestižních institucí. Smithsonian Institution, Harvard, General Motors, Cambridge, MIT, Yale, Institut světových zdrojů, Národní centrum pro výzkum atmosféry, generální tajemník OSN, Oxford, Brookings Institution, Columbia University, Národní laboratoř v Oak Ridge, Carnegie-Mellon University, Princeton University, Brown University, Lawrence Livermore Laboratory a mnoho dalších. Tato kolosální studie svým rozsahem, výdaji a utajením připomíná projekt Manhattan, avšak cíle a konečné důsledky jsou mnohem větší.

„Smoking gun“ Chemtrail

Důkaz o globálním atmosférickém geoinženýrství

by: Bruce Conway

"Je více věcí na nebi a na zemi, Horatio, než o čem sníme v naší filozofii." - Shakespeare

Před pěti lety jsem založil webovou stránku Chemtrails Hall of Shame (síně hanby) s cílem zdokumentovat a zkoumat neuchopitelné operace chemického postřiku na obloze nad mým domovem v Pacifik NW. Stránku můžete najít na: <http://www.lightwatcher.com>

V tuto době jsem měl příležitost spolupracovat a spřátelit se s několika významnými osobnostmi na tomto poli výzkumu: s Diane Harveyovou, Brianem Holmesem a velmi speciálním výzkumníkem, který chce zůstat v tomto článku v anonymitě. Každý z těchto jednotlivců významně přispěl k tomuto předmětu a toto téma udržoval při životě v alternativních médiích. Tyto programy chemického postřiku, které jsou zjevně prováděny v celosvětovém měřítku, jsou zřejmě každému, kdo chce hledat a vidět důkazy. Přesto definitivní důkaz neustále uniká.

Absolutní popírání vládními autoritami, vyhýbání se tomuto tématu médií hlavního proudu, systematická diskreditace výzkumníků, pokračující utulávání vědeckým establishmentem a koordinovaná systematická politika dezinformací vykazaly toto téma do říše fantazie a paranoidních představ. Bez ohledu na to, že to neustále pokračuje nad našimi hlavami a nyní se stalo největším koordinovaným globálním inženýrským projektem v historii našeho druhu. Jak můžu něco tak absurdního tvrdit?

Brian Holme z www.holmestead.ca zkoumal tyto eko-zločiny po dobu posledních několika let. Díky jeho úsilí mnoho lidí v Kanadě a na netu si uvědomilo existenci pokračujících operací chemického postřiku. Podobně jako tomu bylo u dalších seriózních výzkumníků, kteří studovali tento fenomén, Brianova práce byla pomlouvána a pokračují pokusy diskreditovat jej a jeho zdroje.

Před několika měsíci chemtrailsový insider, kterému dal Brian přezdívku 'Deep Shield', přišel s konkrétní a podrobnou informací o tomto záhadném programu a s Brianem komunikoval pomocí e-mailu. Přepis komunikace s Deep Shield a informace o projektu Štít najdete na adrese:

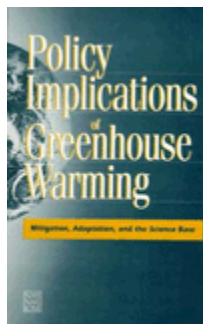
<http://www.holmestead.ca/chemtrails/shieldproject.html>

Těm z vás, kteří jste chemtrails studovali pečlivě, bude tento dialog znít jako pravda.

Od té doby jsme byli schopni studovat a ověřit řadu Deep Shieldových tvrzení. Anonymní insider dal Brianovým čtenářům několik hodnotných vodítek ke

sledování, pokud chtějí hlouběji zkoumat historii a nezvratné důkazy o chemtrails. První stopou k prozkoumání byl pojem 'geoengineering.'

Jedna výzkumnice se chopila vodítek, která poskytl 'Deep Shield' a zahloubala se do nich. Nakonec našla studii N.A.S. o geoinženýrství a zmírňování globálního oteplování. Tato studie je dosud dostupná online a je také dostupná v tištěné podobě. Tento rozsáhlý dokument potvrzuje vnitřní informace, poskytnuté Deep Shieldem, a stal se dalším zlatým dolem důkazů.

Tato objemná studie nese název: *Policy Implications of Greenhouse Warming: Mitigation, Adaptation, and the Science Base - Panel on Policy Implications of Greenhouse Warming* (Politické důsledky skleníkového oteplování: zmírňování, adaptace a vědecká základna – Panel o politických důsledcích skleníkového oteplování), sponzorovaná byla Národní akademíí věd, Národní akademíí inženýrství a Lékařským institutem.

Výsledky byly prezentovány v roce 1992 a v roce 2000 publikovány v knižní podobě v National Academy Press. Tato 994-stránková studie je učebnicí o skleníkových plynech, globálním oteplování, politických rozhodnutích a zmírňování (nápravných opatřeních). Obsahuje i tvrdé důkazy, které mnoho výzkumníků chemtrails hledalo: zapojení vědců, agentur, institucí a korporací, cenová hlediska, chemické vzorce, matematické modelování, metody distribuce, politiky, verbování zahraničních vlád, získávání materiálů a výroba aerosolových směsí, atd.

Celý svazek může být v současné době čten online na <http://books.nap.edu/books/0309043867/html/index.html>. Vezměte na vědomí, že tato studie je pouze vrcholem ledovce. Doslova stovky prací na toto téma byly publikovány ve vědeckých časopisech. Neočekáváme, že tato mimořádná studie zůstane dlouho online, jakmile je kočka z pytle venku. Navštivte proto tuto stránku brzy!

Plné zapojení nejpřednějších vládních agentur, výzkumných firem, univerzit a soukromých společností je podrobně popsáno v této globální „geoinženýrské“ studii. **Mějte na paměti**, že to bylo schváleno a financováno Kongresem. Očekáváme, že tato dokumentace podpoří víru většiny věřících v chemtrails. Také přispěje k podkopání zbytků víry v naše vůdce a jejich instituce. Tato dokumentace dokazuje, že opakovaně lhali o svém zapojení a o existenci programů chemických postřiků.

Také se zdá, že výzkumníci „chemtrails“ byli voděni za nos, záměrně diskreditováni, pomlouváni a podsouvány jim dezinformace, aby skutečná pravda byla pod úrovní vnímání médií. Skutečný příběh byl ponechán na denním světle, bezpečně ukrytý pod vědeckým deštníkem „geoinženýrství a změny klimatu.“

Chemtrails jsou právě jednou z metod geoinženýrství planety za účelem zmírňování globálního oteplování. Jakmile jsme začali prosévat haldu studií, experimentů a vědeckých prací o záměrné změně klimatu, našli jsme hojnost podpůrných důkazů o štědře financovaných globálních programech modifikace

atmosféry. Jednou z nich je práce *Geoengineering: A Climate Change Manhattan Project*

<http://www.metatronics.net/lit/geo2.html#two> (Jay Michaelson, publikovaný ve Stanford Environmental Law Journal, leden, 1998)

Autor uvádí velmi přesvědčivé důvody, proč je naléhavá potřeba podnikat geoinženýrské projekty. Argumentuje tím, že regulace, zákony na ochranu životního prostředí a další překážky omezují naši schopnost přímo odvracet nebezpečí, která nám bezprostředně hrozí. Píše: „Navrhované nedostatečné snižování emisí Kjótským protokolem a problémy, absence, ceny a pobídky, diskutované v části II, přímo volají po alternativě k naší současné krátkozraké politice změny klimatu.“

„Geoinženýrství – záměrná, lidmi řízená manipulace klimatickými systémy Země – může být takovou alternativou. Tato část navrhuje, aby - na rozdíl od regulačního „Marshallova plánu“ na drahé redukce emisí – byly uvedeny do chodu technologické podpory a další opatření ke zmírnění (oteplování). Neregulační „Projekt Manhattan“ může vyvinout uskutečnitelné geoinženýrské léky na změnu klimatu a významně uzavřít mezery v globálním oteplování a zabránit většině jeho strašlivých důsledků.“

„V mnoha směrech tato fáze již začala, protože se geoinženýrství posunulo od stránek science fiction do uznávaných vědeckých a politických časopisů. Jeden z neodvážnějších návrhů se dnes zaměřuje na rozsáhlé snižování obsahu kyslíčnicku uhličitého v atmosféře umělou stimulací růstu fytoplanktonu pomocí železného „hnojiva“ v částech pozemských oceánů. Další návrh doporučuje vytváření umělých miniaturních „Mount Pinatubos“ tak, že by letadla uvolňovala miniaturní prachové částice do hornících vrstev atmosféry, čímž by simulovala erupci sopky Mount Pinatubo v roce 1991, která působila proti skleníkovému efektu.“ Str. 105-106, *Geoengineering: A Climate Change Manhattan Project*.”

V práci *Policy Implications of Greenhouse Warming: Mitigation, Adaptation, and the Science Bases* N.A.S došla k závěru, že nejúčinnějším prostředkem ke zmírňování globálního oteplování by bylo rozprašování reflexních směsí aerosolů do atmosféry pomocí komerčních, vojenských a soukromých letadel. Tato preferovaná metoda zmírňování (oteplování) je navržena tak, aby vytvářela globální atmosferický štít, který by zvýšil odrazivost planety s použitím směsi aerosolů oxidů hliníku a baria, a má zavádět do atmosféry chemikálie generující ozon.

Tato metoda byla cenově nejefektivnější a přinesla největší užitek. Může být také prováděna v utajení, aby se vyhnula břemenu ochrany životního prostředí a regulačním překážkám.

Každému, kdo se dívá na oblohu, je zřejmé, že tato metoda zmírňování oteplování je nyní prováděna celosvětově každý den. Je jisté, že naši vůdci se již pustili do nesmírného geoinženýrského projektu; takového, v němž očekávají miliony lidských obětí a považují je za přijatelné ztráty.

Tato přelomová studie; rozsáhlé experimentování a publikované práce atmosférických teoretiků a vědců, kombinované s vizuálními důkazy, že atmosférické zmírňování oteplování je prováděno na naší oboze, jasně ukazují, že chemtrailsové sprejování se stalo upřednostňovanou metodou zmírňování globálního oteplování.

Důkazy jsou všude kolem nás. Například minulý týden společnost Boeing Aircraft dostala ohromnou počáteční objednávku z Pentagonu na 100 cisternových letadel Boeing 767, která začnou nahrazovat zastaralou flotilu Air Force KC-135, nejběžněji pozorované letadlo rozprašující chemikálie. Konečná objednávka přesáhne 500 letadel. O použití těchto letadel nebyla ani zmínka.

Geoinženýrství je na Zemi prováděno v ohromném měřítku bez překážek zákonů na ochranu životního prostředí nebo regulačních omezení. Tento imponující experiment je prováděn všem na očích, přesto je většině zraků ukryt.

Následující úryvky uvádějí podrobnosti o preferovaném způsobu geoinženýrského opatření pro redukci skleníkových plynů, globálního oteplování a kosmické radiace. Citováno z: *Policy Implications of Greenhouse Warming: Mitigation, Adaptation, and the Science Base - Panel on Policy Implications of Greenhouse Warming*

Policy Implications of Greenhouse Warming: Mitigation, Adaptation, and the Science Base (1992)
<http://www.nap.edu/openbook/0309043867/html/59.html>, copyright 1992, 2000 The National Academy of Sciences. all rights reserved

MITIGATION

59

TABLE 6.1 (continued)

Sunlight Screening	
<i>Space Mirrors</i>	Place 50,000 100-km ² mirrors in the earth's orbit to reflect incoming sunlight.
<i>Stratospheric Dust^c</i>	Use guns or balloons to maintain a dust cloud in the stratosphere to increase the sunlight reflection.
<i>Stratospheric Bubbles</i>	Place billions of aluminized, hydrogen-filled balloons in the stratosphere to provide a reflective screen.
<i>Low Stratospheric Dust^c</i>	Use aircraft to maintain a cloud of dust in the low stratosphere to reflect sunlight.
<i>Low Stratospheric Soot^c</i>	Decrease efficiency of burning in engines of aircraft flying in the low stratosphere to maintain a thin cloud of soot to intercept sunlight.
<i>Cloud Stimulation^c</i>	Burn sulfur in ships or power plants to form sulfate aerosol in order to stimulate additional low marine clouds to reflect sunlight.
Ocean Biomass Stimulation	Place iron in the oceans to stimulate generation of CO ₂ -absorbing phytoplankton.
Atmospheric CFC Removal	Use lasers to break up CFCs in the atmosphere.

Zhodnocení geoinženýrských alternativ

„Několik geoinženýrských alternativ se zdá mít značný potenciál pro odvrácení globálního oteplování a jsou levnější než jiné uvažované alternativy. Protože tyto alternativy mají potenciál ovlivnit vyzařovací schopnost planety, protože některé z nich způsobují nebo mění rozmanité chemické reakce v atmosféře a protože klimatický systém je málo pochopen, takové alternativy musí být zvažovány extrémně pečlivě. Tyto alternativy mohou být potřeba, když dojde ke skleníkovému oteplování, citlivost klimatu je na předním místě co do důležitosti v této zprávě, a když ostatní úsilí o omezení emisí skleníkových plynů selže.“

„První sada geoinženýrských možností navrhuje odstínit přicházející sluneční záření pomocí prachu nebo sazí na orbitu kolem země nebo v atmosféře. Druhá sada mění množství oblačnosti zvyšováním počtu kondenzačních jader mraků pomocí pečlivě řízených emisí určité látky.“

„Možnosti umísťovat ve stratosféře částice by mělo být využito pouze za extrémních podmínek nebo pokud další výzkum a vývoj odstraní obavy z těchto problémů. Možnost stimulace mraků by měla být dále zkoumána a může jí být využito, pokud budou rozptýleny obavy z kyselých dešťů volbou vhodných materiálů pro kondenzační jádra mraků nebo pečlivým řízením systému. Třetí třída zvyšuje absorbování CO₂ stimulací růstu biologických organismů.“

Odstínění slunečního záření

„Další možností, jak zmírnit globální oteplování, by bylo pokusit se řídit globální rovnováhu záření omezením množství paprsků, přicházejících ze slunce. Toto by mohlo být provedeno zvýšením odrazivosti země, tj. faktoru odrazu (albedo). Navrhované zvýšení bělosti střech a jiných povrchů může mít určitý účinek, ale pouze část slunečního záření dosáhne zemského povrchu, takže záměrná změna albeda by měla vyšší účinek, kdyby byla provedena vysoko v atmosféře. Podle Ramathana (1988) zvýšení planetárního albeda jen o 0,5% je dostatečné k tomu, aby se účinek dvojnásobného zvýšení obsahu CO₂ v atmosféře snížil na polovinu. Umístění clony v atmosféře nebo na nízkém orbitu země může mít několik forem: může zahrnovat změnu množství nebo charakteru oblačnosti, může mít formu spojitého povlaku, nebo může být rozdělena do mnoha „zrcátek“ nebo mračen prachu. Předběžné charakteristiky

některých z uvažovaných možností jsou uvedeny níže."

Policy Implications of Greenhouse Warming: Mitigation, Adaptation, and the Science Base (1992)
<http://www.nap.edu/openbook/0309043867/html/81.html>, copyright 1992, 2000 The National Academy of Sciences. all rights reserved

MITIGATION

61

TABLE 6.3 Cost-Effectiveness Ordering of Geoengineering Mitigation Options

Mitigation Option	Net Implementation Cost	Potential Emission Mitigation (t CO ₂ equivalent per year)
Low stratospheric soot	Low	8 billion to 25 billion
Low stratospheric dust, aircraft delivery	Low	8 billion to 80 billion
Stratospheric dust (guns or balloon lift)	Low	4 trillion or amount desired
Cloud stimulated by provision of cloud condensation nuclei	Low	4 trillion or amount desired
Stimulation of ocean biomass with iron	Low to moderate	7 billion or amount desired
Stratospheric bubbles (multiple balloons)	Low to moderate	4 trillion or amount desired
Space mirrors	Low to moderate	4 trillion or amount desired
Atmospheric CFC removal	Unknown	Unknown

Stratosferický prach

„Ačkoli se možnost umístění prachu ve stratosféře nejeví jako příliš rozumná volba, výpočty dob setrvání částic prachu o průměru 0,2μm ve výšce 20-40km jsou v řádu 1 – 3 roků (Hunten, 1975). Zdá se, že je všeobecně přijímáno, že vulkanické aerosoly zůstávají ve stratosféře po dobu několika let (Kellogg a Schneider, 1974; Ramaswamy a Kiehl, 1985). Ve stratosféře by mohla být vytvořena clona přidáním více prachu k přirozenému stratosferickému prachu, aby se zvýšila jeho odrazivost slunečního světla.“

Odhady množství

„Ramaswamy a Kiehl (1985) odhadují, že aerosolový prach v množství 0,2g/m² o poloměru částice kolem 0,26μm zvýší planetární albedo o 12%, což by mělo za následek snížení slunečního světla dopadajícího na zemský povrch o 15%. Protože je požadována změna slunečního toku přibližně o 1% a jejich obrázky 13 a 15 ukazují, že při tomto obsahu prachu je možné jeho účinky lineárně extrapolovat směrem dolů, odhaduje se, že bude stačit hustota 0,02g/m² prachových částic o poloměru 0,26μm v ovzduší.“

„Prach je v Ramaswamyho a Kiehlově modelu rozprostřen ve stratosféře v rozsahu výšek 10 – 30 km rovnoměrně po celé zeměkouli. Skutečný odrazivý účinek prachu dodaného do stratosféry by byl z geometrických důvodů větší v nižších zeměpisných šířkách než ve vyšších šířkách. Toto by mírně snížilo teplotní gradient směrem od rovníku k pólu a mohlo by mít určité účinky na počasí. Podle všeho tento efekt může být také studován pomocí globálních klimatických modelů.“

Scénáře distribuce

„Aircraft Exhaust Penner a kol. (1984) navrhli, že emise 1% hmotnosti paliva komerčních letadel ve formě pevných částic ve výškách 12 – 30 km by během deseti let změnila planetární albedo dostatečně na to, aby se neutralizovaly účinky zdvojnásobení objemu CO₂ v atmosféře. Navrhli, že přeladění spalovacích systémů na spalování obohacené směsi během letu ve velkých výškách u komerčních letů by mohlo být provedeno se zanedbatelnými ztrátami účinnosti. S použitím Reckových odhadů koeficientů zániku částic (Reck, 1979a, 1984), odhadují požadavek kolem 1.168 ¥ 1010 kg částic v porovnání s 1010 kg, založenými na modelu Ramaswamyho a Kiehla (1985). Odhadli, že když 1% paliva letadla letícího ve výšce nad 30 tisíc stop je emitováno jako saze, během deseti let by bylo emitováno požadované množství materiálu částic. Současná komerční letadla však zřídka operují ve výšce nad 12 km a životnost částic v těchto výškách bude mnohem kratší než 10 let.“

„Alternativní možností je jednoduše si pronajmout komerční letadlo a dopravit prach do jeho maximální letové výšky, kde by se distribuoval. Pro odhad nákladů lze udělat jednoduchý předpoklad, že stejné množství prachu předpokládané pro použití ve stratosféře by fungovalo i v tropopauze (hranice mezi troposférou a stratosférou). Výsledky mohou být přepočítány pro jiná množství. Byly komentovány výše možné účinky prachu na stratosferický ozon, stejně jako na nízkou stratosféru, ale ne na troposféru. Výška tropopauzy se mění se zeměpisnou šířkou a ročním obdobím.“

„V roce 1987 domácí aerolinky nalétaly 4 339 milionů tun-mil nákladu a spěšnin s provozními příjmy 4 904 milionů dolarů (U.S. Bureau of the Census, 1988). To dává cenu mírně převyšující jeden dolar na tunu a míli. Jestliže jedna mise distribuce prachu vyžaduje ekvivalent 500 mil dlouhého letu (kolem 1,5 hodiny), dopravní náklady jsou 500 dolarů za tunu prachu, a jestliže zanedbáváme rozdíly mezi anglickými a metrickými tunami, cena prachu je 50 centů za kilogram. Jestliže 1010 kg musí být dopraveno každých 83 dní (za předpokladu, že prach padá stejně rychle jako saze), bude celkem třeba pětkrát více tun-mil než v roce 1987.“

„Otázka, zda jed noučelová letadla mohou létat na dlouhé vzdálenosti stejně efektivně, by měla být prozkoumána.“

Změna množství oblačnosti - přístupy

„Nezávislé studie odhadují, že přibližně čtyřprocentní zvýšení pokrytí kupovitou oblačností by bylo dostatečné pro vyvážení nárůstu objemu CO₂ na dvojnásobek (Reck, 1978; Randall a kol., 1984). Albrecht (1989) navrhuje, že odrazivost nízké oblačnosti by mohla být zvýšena, kdyby se kondenzační jádra mraků (CCN, cloud condensation nuclei) zvýšila emisemi kyslíčnicku siřičitého (SO₂). Navrhuje, aby emise CCN byly uvolněny nad oceánem, že by se tímto způsobem vytvořily vhodné vysoce odrazivé mraky a že by tyto mraky měly

zůstat ve stejné zeměpisné šířce nad oceánem, kde albedo je poměrně konstantní a malé.“

„Albrecht (1989) odhaduje, že by bylo nutné zvýšení CCN zhruba o 30%, aby se zvýšila vhodná oblačnost o 4%. Albrechtovy idealizované mraky, které jsou podle něho typické, mají tloušťku 375m, drizzle rate (neumím přeložit) 1mm za den, a průměrný rádius kapky 100mm a předpokládá, že každá kapka je tvořena shlukem 1000 menších kapek. Rychlost, s níž jsou CCN podle tohoto modelu uvolňovány, je 1000/cm³ za den. Proto by mělo být denně uvolněno do ovzduší kolem 300/ cm³ za den (30%) dalších CCN, aby se udrželo zvýšení oblačnosti o 4%. Toto předpokládá, že rozbouřená atmosféra by také zůstala dostatečně blízko k saturaci v blízkosti CCN, takže další pokrývka oblačností by se tvořila pokaždé, když by se zvýšil počet CCN.“

Odhady množství kondenzačních jader

„S Albrechtovým předpokladem na mysli, že oblačnost v typické oblasti oceánu je omezena malým počtem CCN, můžeme nyní extrapolovat na celou zeměkouli. V průměru 31,2% zeměkoule je pokryto mořskou kupovitou oblačností (Charlson a kol., 1987). Pokud není přítomna oblačnost ve velkých výškách, počet CCN, který je třeba dodat za den, je 1.8 ¥ 10²⁵ CCN/den. Hmotnost CCN je rovna hustotě 4/3pr3 ¥ a předpokládá se že střední poloměr r se rovná 0.07 ¥ 10⁻⁴ cm (Charlson et al., 1987). Protože hustota kyseliny sírové (H₂SO₄) je 1.841 g/cm³, hmotnost CCN je 2.7 ¥ 10⁻¹⁵ g. Celková hmotnost, která má být dodána do atmosféry za den je 31 ¥ 10³ t za předpokladu, že se všechno SO₂ přemění na H₂SO₄. Abychom toto číslo dostali do správné perspektivy, středně velká americká uhelná elektrárna vypustí toto množství SO₂ do atmosféry za rok. Proto by bylo třeba 365 takových elektráren, homogenně rozložených, aby produkovaly dostatečné množství CCN.“

„Stimulace mraků poskytováním kondenzačních jader se zdá být uskutečnitelnou a levnou volbou, která by byla použitelná pro zmírnění účinku jakéhokoli množství CO₂ za rok. Podrobnosti o fyzice oblačnosti, verifikace množství CCN, které má být dodáno pro určitý stupeň zmírnění oteplování a možný kyselý déšť nebo další důsledky dodání CCN nad oceány by měly být před použitím takového systému prozkoumány. Jakmile bude učiněno rozhodnutí, systém může být nasazen zhruba během jednoho roku a účinky zmírnění budou okamžité. Pokud bude systém zastaven, účinky zmírnění pravděpodobně pominou velmi rychle, během dní nebo týdnů, protože přidaná CCN budou odstraněna deštěm nebo mrholením.“

„Několik návrhů spoléhá na efekt přidání směsi prachu do stratosféry nebo na velmi nízké odstínění slunečního světla. Takový prach může být do stratosféry dopraven různými způsoby, včetně vystřelení velkými děly nebo raketami nebo pomocí balónů naplněných vodíkem nebo horkým vzduchem. Tyto možnosti se zdají být proveditelné, ekonomické a schopné zmírnit účinky tak velkého ekvivalentu CO₂ za rok, kolik budeme chtít za něj zaplatit. (Vynášení prachu nebo sazí do tropopauzy nebo do spodní stratosféry pomocí letadel může být omezeno, za nízkou cenu, na ekvivalent 8 až 80 Gt CO₂ za rok.) Takové

systemy mohou být pravděpodobně uvedeny do provozu během jednoho roku nebo dvou let od rozhodnutí a zmírňovací účinky by byly okamžité. Protože prach padá přirozeně dolů, kdyby vynášení prachu bylo zastaveno, zmírňovací efekty by přestaly působit zhruba za šest měsíců v případě, že by prach byl dopravován do tropopauzy, a za pár let pro prach dopravovaný do střední stratosféry.“

„Systemy odstínění slunečního světla nebudou muset být zavedeny do praxe, dokud nevznikne skutečná potřeba zmírňovat oteplování, i když výzkum k pochopení jejich účinků, stejně jako konstrukční a inženýrské práce, by měly být provedeny nyní, abychom věděli, zda tyto technologie budou dostupné, pokud je budeme chtít použít.“

„Možná jedním z překvapení této analýzy jsou poměrně nízké náklady, s nimiž mohou být některé geoinženýrské metody implementovány.“

(konec citací)

Následuje **částečný** seznam **těch**, kteří se na této monumentální studii podíleli:

(former Senator) DANIEL J. EVANS

(Chairman), Chairman, Daniel J. Evans & Associates, Seattle, Washington

ROBERT McCORMICK ADAMS, Secretary, Smithsonian Institution, Washington, D.C.

GEORGE F. CARRIER, T. Jefferson Coolidge Professor of Applied Mathematics, Emeritus, Harvard University, Cambridge, Massachusetts

RICHARD N. COOPER, Professor of Economics, Harvard University, Cambridge, Massachusetts

ROBERT A. FROSCHE, Vice President, General Motors Research Laboratories, Warren, Michigan

THOMAS H. LEE, Professor Emeritus, Department of Electrical Engineering and Computer Science, Massachusetts Institute of Technology, Cambridge, Massachusetts

JESSICA TUCHMAN MATHEWS, Vice President, World Resources Institute, Washington, D.C.

WILLIAM D. NORDHAUS, Professor of Economics, Yale University, New Haven, Connecticut

GORDON H. ORIANI, Professor of Zoology and Director of the Institute for Environmental Studies, University of Washington, Seattle

STEPHEN H. SCHNEIDER, Head, Interdisciplinary Climate Systems, National Center for Atmospheric Research, Boulder, Colorado

MAURICE STRONG, Secretary General, United Nations Conference on Environment and Development, New York (resigned from panel February 1990)

SIR CRISPIN TICKELL, Warden, Green College, Oxford, England

VICTORIA J. TSCHINKEL, Senior Consultant, Landers, Parsons and Uhlfelder, Tallahassee, Florida

PAUL E. WAGGONER, Distinguished Scientist, The Connecticut Agricultural Experiment Station, New Haven

PETER BREWER, Executive Director, Monterey Bay Aquarium and Research Center, Pacific Grove, California

RICHARD N. COOPER, Professor of Economics, Harvard University, Cambridge, Massachusetts

ROBERT CRANDALL, Senior Fellow, Brookings Institution, Washington, D.C.

ROBERT EVENSON, Professor of Economics, Yale University, Economic Growth Center, New Haven, Connecticut

DOUGLAS FOY, Executive Director, Conservation Law Foundation, Boston, Massachusetts

ROBERT A. FROSCHE, Vice President, General Motors Research Laboratories, Warren, Michigan

RICHARD GARWIN, Fellow, Thomas J. Watson Research Center, Yorktown Heights, New York, and Adjunct Professor of Physics, Columbia University, New York

JOSEPH GLAS, Director, Vice President, and General Manager, Fluorochemicals Division, E.I. du Pont, Wilmington, Delaware

KAI N. LEE, Professor and Director, Center for Environmental Studies, Williams College, Williamstown, Massachusetts

GREGG MARLAND, Scientist, Environmental Science Division, Oak Ridge National Laboratory, Oak Ridge, Tennessee

JESSICA TUCHMAN MATHEWS, Vice President, World Resources Institute, Washington, D.C.

ARTHUR H. ROSENFELD, Professor of Physics, University of California, Berkeley, and Director, Center for Building Science, Lawrence Berkeley Laboratory, Berkeley, California

EDWARD S. RUBIN, Professor, Mechanical Engineering and Public Policy, and Director, Center for Energy and Environmental Studies, Carnegie-Mellon University, Pittsburgh, Pennsylvania

MILTON RUSSELL, Professor of Economics and Senior Fellow, University of Tennessee, Knoxville, and Collaborating Scientist, Oak Ridge National Laboratory, Oak Ridge, Tennessee

STEPHEN H. SCHNEIDER, Head, Interdisciplinary Climate Systems, National Center for Atmospheric Research, Boulder, Colorado

EUGENE B. SKOLNIKOFF, Professor of Political Science, Massachusetts Institute of Technology, Cambridge

THOMAS H. STIX, Professor, Department of Astrophysics and Plasma Physics Laboratory, Princeton University, Princeton, New Jersey

EDITH BROWN WEISS, Professor of Law, Georgetown University, Washington, D.C. (resigned from panel October 1990)

GEORGE F. CARRIER (Chairman), T. Jefferson Coolidge Professor of Applied Mathematics, Harvard University, Cambridge, Massachusetts

WILFRIED BRUTSAERT, Professor of Hydrology, Civil and Environmental Engineering, Cornell University, Ithaca, New York

ROBERT D. CESS, Leading Professor, State University of New York, Stony Brook

HERMAN CHERNOFF, Professor of Statistics, Harvard University, Cambridge, Massachusetts

ROBERT E. DICKINSON, Professor, Institute of Atmospheric Physics, Department of Atmospheric Sciences, University of Arizona, Tucson

JOHN IMBRIE, H.L. Doherty Professor of Oceanography, Department of Geological Sciences, Brown University, Providence, Rhode Island

THOMAS B. KARL, Meteorologist, Climate Research and Applications, National Climate Data Center, Asheville, North Carolina

MICHAEL C. MacCRACKEN, Physicist and Division Leader, Atmospheric and Geophysical Sciences, Lawrence Livermore Laboratory, University of California, Livermore

BERRIEN MOORE, Professor and Director, Institute for the Study of Earth, Oceans, and Space, University of New Hampshire, Durham

Staff

ROB COPPOCK, Staff Director

DEBORAH D. STINE, Staff Officer
NANCY A. CROWELL, Administrative Specialist
MARION R. ROBERTS, Administrative Secretary

Práce zvláště významné pro výzkumníky chemtrails

Jay Michaelson 1998 *Geoengineering: A climate change Manhattan Project* -
Stanford Environmental Law Journal January -
<http://www.metatronics.net/lit/geo2.html#two>

Edward Teller (director emeritus, Lawrence Livermore National Laboratory),
"The Planet Needs a Sunscreen" Wall Street Journal, October 17, 1997. -
<http://www.ncpa.org/pi/enviro/envpd/pdenv125.html>

Climate Change 2001: Working Group III: Mitigation - by the
Intergovernmental Panel on Climate Change -
http://www.grida.no/climate/ipcc_tar/wg3/index.htm

Ramanathan, V. 1988. *The greenhouse theory of climate change: A test by an
inadvertent experiment*. Science 243:293299
<http://www.gfdl.gov/~gth/net scape/authors/ramaswamy.html>

Schimel, D., D. Alves, I. Enting, M. Heimann, F. Joos, D. Raynaud, T., Wigley,
M. Prather, R. Derwent, D. Ehhalt, P. Fraser, E. Sanheuzza, X., Zhou, P. Jonas,
R. Charlson, H. Rodhe, S., Sadasivan, K. P. Shine, Y. Fouquart, V.
Ramaswamy, S. Solomon, J., Srinivasan, D. Albritton, I. Isaksen, M. Lal, and
D. Wuebbles, 1996: Radiative forcing of climate change. In *Climate
Change 1995: The Science of Climate Change*, Cambridge: Cambridge
University Press, 69-131.
<http://www.gfdl.gov/~gth/net scape/authors/ramaswamy.html>

Ramaswamy, V., R. J. Charlson, J. A. Coakley, J. L. Gras, Harshvardhan, G.
Kukla, M. P. McCormick, D. Moller, E. Roeckner, L. L. Stowe, and J. Taylor,
1995: Group report: what are the observed and anticipated
meteorological and climatic responses to aerosol forcing? In *Aerosol
Forcing of Climate*, Vol. 20. John Wiley & Sons Ltd., 386-399.
<http://www.gfdl.gov/~gth/net scape/authors/ramaswamy.html>

Ramaswamy, V., 1988: Aerosol radiative forcing and model responses. In
Aerosols and Climate, A. Deepak Publishing, 349-372
<http://www.gfdl.gov/~gth/net scape/authors/ramaswamy.htm>

Ramaswamy, V., and J. T. Kiehl. 1985. *Sensitivities of the radiative forcing due
to large loadings of smoke and dust aerosols*. Journal of Geophysical Research
90(D3):55975613.
<http://www.gfdl.gov/~gth/net scape/authors/ramaswamy.html>

Reck, R. A. 1984. *Climatic Impact of Jet Engine Distribution of Alumina (Al₂O₃): Theoretical Evidence for Moderation of Carbon Dioxide (CO₂) Effects*. Report GMR-4740. Warren, Mich.: General Motors Research Laboratories, and paper presented to the American Geophysical Union, San Francisco, Calif., December 1984.

Hunten, D. M. 1975. *Residence times of aerosols and gases in the stratosphere*. Geophysical Research Letters 2(1):2627.

Mueller, A. C., and D. J. Kessler. 1985. *The effects of particulates from solid rocket motors fired in space*. Advances in Space Research 5(2):7786.